

חטאיו והשלים לכל הצדדים ולאותו צד שנתבאר. ועם כל זה עולה ונכנסת בין שתי זרועות בחבוק של אהבה כמו שצריך, והיא מקטרת מר וילבונה מפל אבקת רוכל.

אמר רבי שמעון, אסור לו לאדם לטעם פלוגתא עד שיאכל המלך העליון, ומה הוא? תפלה. ותפלה של אדם כגון זה. בראשונה מזמין לצורות שחקוקות בפסא על אלו הבריות שמתפשטות הרוחות שלהם (סוד) ביחוד בזה העולם מהם, וזה שכתוב (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' פלם בחכמה וגו'.

שאיברים שראויים לקרפן, רוח שלהם מתפשטת עליהם ארבע צורות ומזמנת על בריות אלו. וזה שאנו אומרים והאופנים וחיות הקדש, וכל אותם חילות אחרים שהם מתפשטים מהם. ורכסוף פהו גדול אומר שם אחד קדוש, וזה אהבת עולם אהבתנו וגו'. ויחוד גדול מיחדים, וזה (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ואחר כך הלויים הם מעוררים לנגון, וזהו (דברים יא) והיה אם שמע תשמעו וגו'. זה נגון הלויים פדי לעורר צד אחד. ואחר ישראל, זה אמת ויציב, ישראל סבא שעומד על הקרפן. זו היא מדרגות עליונות פנימיות, והפל עומד על השלחן.

אבר אין רשות לאחד מהם להושיט ידו ולאכל מן הקרפן עד שהמלך העליון יאכל, והם שלש ראשונות ושלש אחרונות. פנין שהוא אוכל, נותן רשות לארבע צורות ולכל אלו הצדדים שמתפשטים ממנו, לאכל.

אז אדם שהוא צורה שכולל כל השאר, יורד ונופל על פניו ומוסר רוחו ועצמו לגבי אדם

דאתמר. ועל כל דא עולה ואסתלקא בין תרין דרועין בחבוקא דרחימו כדקא יאות, ואיהי מקטרת מר וילבונה מפל אבקת רוכל.

אמר רבי שמעון, אסיר ליה לבר נש לטעום פלוגתא, עד דיכול מלפא עלאה, ומאי איהו צלותא. וצלותא דבר נש פגוונא דא, בקדמיתא מזמין לדיוקנין דחיקין בכורסייא על אינון בריין דמתפשטי רוחין דילהון (ס"א יסודא) יחודא בהאי עלמא מנייהו והיינו דכתיב (תהלים ק"ד) מה רבו מעשיך ה' פלם בחכמה וגו'.

דאיברין דאתחזון לקרפנא רוחא דילהון מתפשטי עלייהו ארבע דיוקנין ומזמנן על בריין אלין. והיינו דקאמרין והאופנים וחיות הקודש וכל אינון חילין אחרנין דקא מתפשטי מנייהו.

ולבתר פהנא רבא קאמר חד שמא קדישא, היינו אהבת עולם אהבתנו וגו'.

ויחודא רבא מיחדי, דהיינו (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ולבתר ליואי קא מתערי לנגוונא דהיינו (דברים יא) והיה אם שמע תשמעו וגו'. דא נגוניא דליואי בגין לאתערא סטרא חד. ולבתר ישראל, דא אמת ויציב, ישראל סבא דקיימא על קרפנא. דא היא דרגין עלאין פנימאין וכלא קיימא על פתורא.

אבר לית רשו לחד מנייהו לאושטא ידא ולמיכל מן קרפנא עד דמלפא עלאה אכיל, והם שלש ראשונות ושלש אחרונות. פנין דאיהו אכיל, יהיב רשו לארבע דיוקנין ולכל אינון סטרין דמתפרשן מנייהו למיכל. בדין אדם דאיהו דיוקנא דכליל כל שאר, מאיך ונפיל על אנפוי ומסר רוחיה

אז אדם שהוא צורה שכולל כל השאר, יורד ונופל על פניו ומוסר רוחו ועצמו לגבי אדם